

LIFSTIDSFÄNGEN

Berättelse

AF

JONAS LIE.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Är det därför, du står här?
— Jag har inte tagit något från henne, men jag skall ta, det skall jag, efter som hon säger det, aningen jag gör det eller inte! Det är bara för den måndagen, jag stack tungan litet ner och slickade, då jag var efter ett halft skälpon. Men nu skall jag snaska, så hon skall få bara tomma påsen kvar. . . . Jag skall taga. . . . Jag skall stjäla skrek han och skar tänderna. Gå — gå inte! sade han blickande och fattade henne i kjolen, för när det blir mörkt, kommer han och spänner klorna i mig.

Hvad skulle Maren göra? Hon stod och sväljde och bestämde sig; hon tordes då icke riktigt släppa ut gossen heller.

Hon finge väl försöka att gå in och bedja för honom hos blockmakardamen?

— Hjälpa mig till smör, ja — för det också lydde svaret.

Det fans ingen råd därför, hon kunde icke låta den rädda stackaren stå der i kökallaren. Och blifvit följande sin ingivelse, utbrast hon:

— Så får du vara med mig uppe i köket och ligga på bänken der i natt!

Den gången öfvervände Nikolai icke sannolikheten för, hvad blockmakarinstruor skulle säga eller göra; han fattade blott dubbelt tag i kjolen; — och med gossen tätt bakfetter sig i kölvattnet vaggade Maren derpå åter igen upp för kökstrappan.

Medan hon sökte ihop några af sina halslucar och kjolar till att lägga honom i och plockade ut ur sin egen fallbänk och ombonade honom, så godt och varmt hon kunde der borta på bänken, tyckte Nikolai hafva glömt alla sina vedervärdigheter.

Det var så mycket nytt här uppe! Blecksaker af så mångfaldigt slag och så blanka hängde öfverallt på väggarna, och så var ju katten en gammal bekant. Haa hade mången gång sett den nere på gården, och nu måste han gripa sig an för att få tag i den, så långt drog den sig under sängbänken.

Se så, nu drog han ned bleckkitteln med ryggen. Han rusade förskräckt till dörran. Men Maren tog saken ganska lugnt; det vankades icke ett skällsord — något, som han förundrade sig ännu mera öfver än både öfver blecksakerna och katten.

Maren hade ändtilligen somnat efter allt det ryckande och slittande af gikten i de trötta höfterna, hon hade att kämpa med först på natten. Hon väcktes af ett vildt skrik.

— Hvad är det — hvad är det? Nikolai! . . . Nikolai!

Hon tände ljusstumpen. Der satt han, upprätt och fäktade med armarna.

— Jag tyckte, de ville ta hufvudet af mig, jag! förklarade han, då han ändtilligen sansat sig.

Då Maren nu lade sig igen; kom hon riktigt till att tänka på, huru lyckligt och väl det var, att hon icke hade något barn att svara för. En-hvar skall hafva sitt, och hon hade nu den här gikten. . . .

Men hon fick drvt plikta för det, då madam Holman om morgonen på kökstrappan i arvåro af pigorna både öfver gången och i andra våningen begärde räkenskap, för det hon lagt sin näsa i det, hon äls icke hade att skaffa med. Maren fick då en gång för alla så rättskaffens besked både om, hvarför madamen stängt in honom och om, hvad de dagligen hade att genomgå med gossen, att hon stod der helt flat. För det kunde madam Holman vid sitt lif bedyra, att fans det någon i huset, som icke tålde ordning eller oanständigt uppförande, så var det hon. Hon skulle icke besinna sig på något slags äga, hellre än att det skulle sägas om henne, att hon under sina ögon uppförde skam och uselhet!

— Maren om qvarnare satt vid huggkubben dernere och kunde höra gossen skrika ända inifrån blockmakarens, stod hon icke ut med att gå upp, förrän det värsta var öfver. Hon tyckte, att hon aldrig hört någonting så grymt elakt — änskönt det skulle gälla för rättfärdighet.

Deruppe hos Maren fick han då också som ett slags nödharna. Der satt han mol tyst i hörnet vid vedlärnen och täljde sig båtar, som han hade på bröstet under blusen, när han bar mathämtaren med på verkstaden till Holman vid kajen.

Att föreställa sig, att Nikolais tillvaro alltid fördes, så att säga, i kö-

källaren eller under aftasningar om ryggen och öron af medemens varma händer, skulle emellertid vara en öfverdrift. Han hade också sina glansperioder, då madam Holman strömmade öfver af loford, om icke just öfver honom, så öfver allt det, hon under sin dagliga sträfvan utträttat till hans moraliska förbättring.

Det var de två gånger om året, då hon skulle hemta betalningen för honom på generalkonsulns kontor i staden. Med kök-vagnen, som gjorde inköp på förmiddagen, fick då Nikolai också merendels lof att följa med ut till landstället.

Och der satt han då, medan vagnen ramlade och skrallade, pyrdigt utstyrd, hel och ren, skurad och polerad som en kopparkittel, som är tvättad med lut och sand. Stilla kunde han icke sitta ett ögonblick; han pratade och frågade — alltid om hästen, den bruna, märkvärdiga hästen — om den var den bästa eller näst den bästa, om den kunde hinna fatt järnbanan eller hvem eller hvad den kunde hinna fatt. . . .

Så svängde vagnen så alltför lidigt in på gårdsplatsen framför köksförrådet, och in fordes han af tjänarens genom gången till blockmakaren.

— Du måtte väl nu ha torkat af fötterna dina? — Du kunde väl haft så pass mycket försänd, Lars, att du inte tagit in gossen den här vägen. . . . sådan han ser ut om skorna! Hans mor tog och satte honom på stolen.

Och så fick han smörgås och kringla och mjölk. Men nu måste han vänta, tills hon kom in igen, ty hon hade brädt om i dag med att tvätta Lizzies och Ludvigs kläder.

Nu kommo nyssnämnda hans jämnåriga intrusande; den ene drog efter sig en stor uppetslad ridhäst, den andra bar två stora, grant utsirade deodor. Och snart gick det också rönt omkrin, derute i blockmakaren i fullt galopp. . . . Hopp, hopp! — Nikolai drog, och Ludvig red; hopp, hopp, hej! . . . Och så, till slut, ville också Nikolai rida; nu ha e han dragit så länge! Men Ludvig ville icke af, och så lyfte Nikolai betset och slängde honom vid ena benet af hästen.

— Din trashank, som du är, understår du dig!

— Trashank! — Trashank för dig! Det slutade med ett kast upp i sängen, bakom hvilken Ludvig nu förskansade sig och tjöt, medan hansyster hjälpte till och också började att skrika.

— Hvad är det? — Hvad är det, barnen mina? sade ifrigt Barbro, som kom insprinzande. Skäms du inte, Nikolai, att uppföra dig så mot generalkonsulns barn! Försök bara på, jag säger intet mera! . . . Så Ludvig! . . . Så, så, Lizzie! — Han gör er ingenting! — Hör du, Nikolai, gör bara, som de vilja! . . .

Och så måste Barbro fram och jämnar sig öfver Ludvigs starka kraqe, som blifvit så tillskrynkad. — Kom nu, gullgossen min! Kom nu, så skall du få leka igen strax!

Hon tog upp honom på knäet.

— Ja, det är min egen gullgosse, som är snäll, det! — Se så, håll busen hans, Nikolai! — Här skall du få se en, som är så fin, att det skinner, och så snäll, så snäll!

— Visa honom söndagskläderna mina, Barbro, och de lackerade! och så fick han lof till att se i byrån på alla Ludvigs och Lizzies rockar och skärp och fina underkläder samt kika i leksaks-kåpet och förblu'as öfver gamla rummor och trumpeteter och aflifvade, hufvudlösa män och hästar och ännusludade och Noaks arker med tillbehör, hvilket allt, Barbro sade, de hade fått, för det de varit så snälla!

Det var en hel stapel derinne i skåpets undre rum, så att Nikolai begre, att de varit ofantligt snälla, och att hans mor också — hvilket han med bitter grämlse kände — måste vara i motsvarande mån glad öfver dem. De måste vara helt andra barn än han, sådana, som aldrig förtjänade smör, utan alltid leksaker! Han blif rent af sorsen och förbittrad, der han stod. Träffade han någon gång den der Ludvig någonstädes, så skulle han ge honom igen för det der med hästen!

Så slog ändtilligen afskedets stund, då han skulle följa med trillan, som klockan tre hemtade generalkonsulin tillbaka från staden. Båda de två hängde i kjolen på modren, då hon följde honom ut.

— Farsäl, Nikolai! hon klappade honom på ett sätt öfver kind och hår, så att han till hälften undrande såg på henne; och helsa till blockmakaren och madam Holman. Hör du, glöm ändtilligen inte madam Holman! . . . Och — nej, sparkar du nu på lakeringen också! Du måste sitta riktigt anständig, Nikolai! . . . hela vägen! Förstår du inte, att de fina

vagnsdynorna inte äro till att komma nära med stöfvarna? Du skulle bara se, när Ludvig och Lizzie åka, hur anständig de sitta — icke sant, barnen mina?

Och åstad bar det.

Det hade ju varit en festdag, och en stor, sockrad kringla hade han fått med sig, och den smakade förträffligt, men hur det nu var, så begynte han med en att gråsa på hemvägen.

Dagen derefter fick han ytterligare bekräftelse på, hur bra han hade haft det.

Medan han gick och dref nere på trottoiren under sin dagliga sysselning med att värda och vaktas Silla uppfogade han stumpris madam Holmans uttökninlar inne i portgången till hushallerskan ofvån på; han förlorade icke ett ögonblick hennes höga skepnad ur sigte.

— Att tänka sig det, Jungfru Dammi! Ta in honom i rummet till deras egna barn; det är inte mångt herrskapsfolk, som skulle gjort en tocken den äran! . . .

— En får göra så mycket här i världen, Jungfru Dammi! — Vi få ruskura rämnstensbrädet, som de säga, och dras me'n. . . . och det vägar jag säga, att det syntes på honom, att han var omöjersfull skött från det innersta till det yttersta.

— . . . En sådan ära och hedar, alldeles som om det varit ett annat ärbart barn, de hade juudit till sig. Han borde komma ihåg det hela sitt lif!

Nikolai trampade af alla krafter på ett gammalt afhugget tupphufu, som låg i rämnstenen, tills det blif plart som en slant. — Sedan skräm-skötten med busen och fan i källaren blifvit försädd, var det ett af madam Holmans kraftigast verkande medel att hota med att skicka honom i folkskolan — en inrättning, som stod högt för hennes billevingskraft såsom ofentligt auktoriserad straffanstalt och ett ställe, der man derligen inövades i pliktens uppfyllelse.

Hvad som skulle hända honom, när han kom i skolan, fick han aldrig något riktigt klart begrepp om; men att det var något alldeles oberäkneligt förfärligt, framgick af de ständigt nya, förfläkta antydningarna och de doftva, mystiska smekar, hvarmed de beledsagades.

— En dag o! det doek till slut allvar af. Han skulle tid måndag morgon.

Torsdag, fredag, lördag och söndag — han räknade efter på fingrarna — alla de dagarna hade han kvar. . . .

Och hur vaktade och världade och lekte han icke med Silla under dessa dagar, och hur flög han icke åstad i sina ärenden som en pil!

Ändtilligen var det icke mera kvar än den ena söndagsftermiddagen.

Han satt vid aftovärden med Silla och sökte att hemta tröst af hennes förmeningar om skolan, hörde, att han äfven i morgon skulle hafva söndagskläderna på, efte som det var första gången, och sof om natten med svidten lackande från pannan.

Om morgonen hade Nikolai emellertid smugit sig bort.

Det hjälpte icke, huru mycket än madam Holman förfrågade sig och letade, utlofvande med rund hand både straff och förlåtelse, om han blott komme nu strax; — han var försvunnen.

Under middagen öfverraskades Maren derefter af att se honom krypa fram från hennes fallbänk. Hon gaf honom att äta och bad honom lofva henne att gå hem, och det ville Nikolai göra, men bara icke förrän det blif mörkt.

I skymningen tog han sig en promenad ned af kajen, roade sig en timmes tid med att sitta och vaggja i en skeppsbåt, smög sig i det våta oktohermörkret genom de tränga, af regn dryppade passagerarna mellan packboxarna, tills han var säker på, att det ej fans ljus på timmerplatsen, och tillbragte då återstoden af qvällen med att ligga och kika öfver planket bort till ljuset i de två kökallarfönstren der hemma. Han faktigt, huruledes blockmakaren försigtigt kom smygande och en stund stod stilla framför dörran, innan han gick in, och hursledes de lade Silla till sängs. — Skenet från fönstren, hvilket liknade två matta, ljusa, obarmhertiga ögon, sade honom, att komme han nu hem, så vore stugan full af rättfärdighetens förtjänta straffom!

Så släcktes ljuset. . . .

I duggreget fram på natten gled skenet af en lykta omkring bland de våta brädstaplarna, och bakom den kikade ett par ögon, som hade en viss vana vid att se i mörkret efter allsköns personer, som flåna för godt att sticka sig undan på plasteen. Lyktan vandrade omkring derinne mellan de tränga raderna och stannade allt emellanåt, medan den kastade sitt undersökande, rödaktiga skeen så djupt som möjligt in mellan bräd-sallret.

Mera Loford.

STEINRACH MAJ 1, 1901.

Jag har under flera år nyttjat en Eldredge 'B' symaskinen och är fullt belåten med densamma. Jag har sett många andra maskiner, men dessa äro underlägsna Eldredge i flera hänseenden.

Eldredge löper på kullager, hvarigenom en lätt och jämn gång erhålles, skyteln påträdes vidare med största lätthet, hvilket ej bör öfverses; densjälffarbstande spolören är också af största nytta. Foten kan höjas och sänkas efter behag, och träden slites ej ifven om man af misstag skulle trampas baklänges, enär maskinen har en anordning, hvarigenom maskinen stannas, ifall den röres i orätt riktning. Detta är så mycket mer att beakta, enär det ofta händer att små barn fått sina händer klämda i andra maskiner, hvilket omöjliggöres genom skyddsanordningar.

Jag köpte min maskin i Winnipeg. Dess nummer är 733465. Högskattningfullt,

Fru ANNA REIMER.

Agenter i Winnipeg: Hatcher & Forrester, Y. M. C. A. Byggnaden, Winnipeg.

En-gros lager hos Merrick, Anderson & Co.

\$200 IN CASH, FREE

OOOTTRN
EEQCBU
STNOSHJ

We will give the above reward to any person who will correctly arrange the above letters to spell the names of three Canadian cities. Use each letter but once. Try it. We will positively give the money away, and you may be the fortunate person. Should there be more than a set of correct answers, the money will be divided equally. For instance should 5 persons send in correct answers, each will receive \$40; should 10 persons send in correct answers, each will receive \$20; twenty persons, \$10 each. We do this to introduce our firm and goods we handle as quickly as possible. SEND NO MONEY WITH YOUR ANSWER. This is a FREE contest. A post card will do. Those who have not received anything from other contests, try this one.

EMPIRE SUPPLY CO., ORILLIA, CANADA.

Hugh McCowan, arkitekt
ROM 7, 490 MAIN ST.
har gjort ritningarna till Missions- och Baptistkyrkorna vid hörnet af Logan och Ellen Sts. P. O. Box 488

Skand. Advokat
THOMAS H. JOHNSON,
Barrister, Solicitor etc.
ontor: Room 207, McLutype Bldg.
MAIN STR.
P. O. Box 423. Tel. 775.

50 YEARS' EXPERIENCE
PATENTS
TRADE MARKS
DESIGNS & COPYRIGHTS &c.
Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. Handbooks on Patents sent free. Oldest agency for securing patents. Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, \$3 a year, four months, \$1. Sold by all newsdealers.
MUNN & CO. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

THE NEW YORK CLIPPER
Contains a Reliable Record of all the Events in the THEATRICAL WORLD AND THE WORLD OF SPORTS.
PUBLISHED WEEKLY.
\$4.00 A YEAR, SINGLE COPY, 10c.
For Sale by all Newsdealers.
SAMPLE COPY FREE.
Address: NEW YORK CLIPPER, NEW YORK.

50 YEARS' EXPERIENCE
PATENTS
TRADE MARKS
DESIGNS & COPYRIGHTS &c.
Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. Handbooks on Patents sent free. Oldest agency for securing patents. Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, \$3 a year, four months, \$1. Sold by all newsdealers.
MUNN & CO. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

LAUGHLIN FOUNTAIN PEN

The Best at Any Price

Sent on approval to responsible people.

A Pocket Companion of never ending usefulness, a source of constant pleasure and comfort.

To test the merits of "CANADA" as an advertising medium we offer your choice of these popular styles superior to the

\$3.00
grades of other makes for only

\$1.00

Unconditionally Guaranteed
Pre-eminently Satisfactory.
Try it a week, if not suited, we buy it back, and give you \$1.00 for it (the additional 25 cents is to pay for your trouble in returning the pen). We are willing to take chances on you wanting to sell; we know pen values — you will when you have one of these.

Finest quality hand Pen-holder reservoir holder, 14k. Diamond Point Gold Pen, any desired flexibility in size, medium or stub, and the only perfect ink feed known to the science of fountain pen making. Sent postpaid on receipt of \$1.00 (Registered, 40 stars).

This great Special Offer is good for just 30 days. One of our Safety Pocket Pen Holders free of charge with each pen.

Remember—There is No "just as good" as the Laughlin! Just insist on it; take no chances.

State whether Ladies' or Gentlemen's style is desired. Illustrations are full size of complete article. Address

LAUGHLIN MFG. CO.
288 Griswold Street,
DETROIT, MICH.

Agenter önskas.
att stija den auktoriserade upplagan af vår ilde matyrprofident

William McKinleys Lif OCH VERKSAMHET.

Boken är utgifven på svenska, engelska och tyska. Högsta kommissionsarvode till engelska arbetare. Profutatsyrvel (171).

THE JOHN C. WINSTON CO
334 Dearborn Str. Chicago, Ill.

LIGENSE
HOS
J. E. Forslund

(Forts.)